

Çocuklarla İlgili Bilinmesi Ya Da Hatırlanması Gerekenler

1. **Çocuklar meraklıdır.** Keşfetmeyi, neden sorusunun peşine düşmeyi, araştırmayı severler. Böyle öğrenirler çünkü. Ben artık hepimizin dahi olarak doğduğuna inanıyorum. Sonradan normal insanlar haline geliyoruz galiba. O sorular, o cevaplar o kadar minik kişilerden çıkıyorsa suçlamak yerine saygı duymalıyız bu mantığa bence.

2. **Çocuklar ağlar. Tıpkı bizim gibi...** Üzülürler çünkü ve dedikleri olsun isterler. Mutsuz hissederler kendilerini. Bu yaşımıza geldiğimiz halde biz de ağlamaz mıyız? Bu sabırsızlık niye? Siz ağlarken birileri kolunuzdan tutup “Hadi sana şunu alayım mı?” dese mutlu mu olursunuz? Yoksa sizi takmadığını mı düşünürsünüz karşınızdakinin? Ağlayan çocuğa azıcık sabır lütfen... Belki de biriktirmemesi ve geleceğe taşımaması için o anı, o boşalmaya ihtiyacı vardır. “Sus! Ağlama!” demek de neyin nesi?

3. **Çocuklar hareketlidir.** Çünkü büyük bir hızla büyürler ve inanılmaz enerjileri vardır. “Benim çocuk, Allah seni inandırсын misafirlikte oturduğu yerden kalkmazdı” cümleleriniz, o çocuğa üzülmemize sebep olur yalnızca. Sonra “Keşke çocuk olsaydım” hayıflanmalarınız var ya... Kendilerinden büyük gibi davranmasını istediğiniz çocuklara pek inandırıcı gelmez bu sebeple.

4. **Çocuklar herkesi sevmek zorunda değildir.** “Öp amcaı,” “Sarıl teyzene” gibi cümleleriniz bu sebeple çok manasız. Samimiyetsizce yaptırdığınız istemedikleri her davranış, kişiliklerine zarar verecektir.

5. **Çocukların da sevgi dili vardır.** Onları, onların istediği gibi sevmezseniz itiraz ederler. “Gel buraya” diye kucakladığınız, manasız el şakaları yaptığınız çocukların buna sabır göstermesini beklemek fazla bencilce değil mi sizce de?

6. **Çocukların da onuru vardır.** Siz ona istediğiniz zaman “yaramaz,” “tembel” gibi sıfatlar kullanıyorken onlardan size gelen her kelimeye itiraz etmek büyüklüğe yakışmıyor.

7. **Çocuklar da sinirlenir.** Bazen vurabilir, ağızlarından kötü söz çıkabilir. Tek istedikleri o an anlaşılma... “Beni sevin” mesajı vardır bu sinir hallerinin içinde genelde. Sadece rehber olmanızı isterler. Bağırmanızı, aynıyla karşılık vermenizi ya da uzun uzun cümleler kurmanızı değil.

8. **Çocuklar da yemek seçer.** Çünkü onların da damak tadı vardır. Yeni tatları denemesini sağlamak ve beğenilerine saygı duyulmasını istemek düşer biz büyüklere.

9. **Uykusuzluk, hastalık çocukları huysuz edebilir.** Çünkü taşınması zordur. Anlamaya çalışmak gerekir.

10. **Siz arkadaşlarınızla bir araya geldiğinizde hararetle konuşursunuz, onlar da oynar.** Ufacık bir gürültüye, gülüşe, kavgaya tahammülsüzlük neden? Bir araya gelip siyasi tartışmalar, dini sohbetler filan mı yapmalarını hayal ediyorsunuz?

11. **Çocuklar da kıskanır.** Sanki dünyanın en kötü duygusuymuş gibi davranmayı anlamıyorum. Dozu kaçmış kıskançlık örneklerinde, “Acaba nerde hata yaptım ben?” diye anne ve babalar kendilerine sormalı. Normal olan ve ifade edilen her duyguyu yaşamaya izin vermek gerekir. Bu vesileyle öğrenecek eşini kıskanmayı, duygularını ifade etmeyi nihayetinde.

12. **Çocuklar kavga ederler.** Büyüklerinki gibi de değildir üstelik. Bu kadar abartmaya gerek yok. Kan çıkmıyorsa, bırakın kendileri çözsünler meseleyi.

13. **Her bir dönemde her çocuk farklı duygular taşır.** Sanki hiç çocuk olmamış, sanki hiç ergen olup anne ve babasına itiraz etmemiş gibi davranmak çocukların gözünde saygınlığı yitiriyor bana kalırsa. Aslında ne kadar zor bir süreçten geçtiğini anlayacak olan biziz ama nedense tecrübelerimiz bizi bencilleştiriyor, ne yazık...

14. **Çocuklar da ısrarcıdır.** Her istediğini almak istedikleri zamanlar olabilir. Biz de öyle değil miyiz? Ve dünyayla bağımız bu istekler değil mi? Alabilmeyi istediğimiz telefon, araba, ev yok mu? Onlar için de oyuncak, çikolata, şeker aynı. Hem düşünsenize sokağa çıktıkları andan itibaren henüz iradeli olmayı öğrenmeye çalıştıkları dönemde tüketim bombardımanına maruz kalıyorlar. Hazlarına darbe vuran reklamlar, burnuna kadar dayanan balonlar karşısında yine onurluca duruyorlar sanki bize göre...

15. **Çocuklar yalancılara itibar etmez.** “Paramız yok,” “Anne doktora gitmiş” gibi basit yalanlar onların mantık sürecinden geçer ve size itibar kaybettirir.

Anne ve baba olarak onlardan önce doğduğumuz için onlara rehberlik etmek yalnızca görevimiz. Malımız gibi görüp her dediğimizi yaptıklarıyla övünmek yerine, itiraz edebildikleri için gurur duymalıyız. Zira bizden başka insanlar tanıyacaklar... Bir gün eş olacaklar, sorumluluk alacaklar...

Unutmayın “onlar çocuk”...Bunu bile unutmamak pek çok sorunu çözecektir...

